

॥ अघमर्षणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः - १०/अनुवाकः - १.१२-१५)

हिरण्यशृङ्गं वरुणं प्रपद्ये तीर्थं मे देहि याचितः। यन्मया
 भुक्तमसाधूनां पापेभ्यश्च प्रतिग्रहः। यन्मे मनसा वाचा कर्मणा
 वा दुष्कृतं कृतम्। तन्न इन्द्रो वरुणो बृहस्पतिः सविता
 च पुनन्तु पुनः पुनः। नमोऽग्नयेऽप्सुमते नम इन्द्राय नमो
 वरुणाय नमो वारुण्यै नमोऽद्ध्यः॥१॥

यदपां क्रूरं यदमेध्यं यदशान्तं तदपंगच्छतात्।
 अत्याशनादतीपानाद्यच्च उग्रात् प्रतिग्रहात्। तन्नो वरुणो
 राजा पाणिना ह्यवमर्शतु। सोऽहमपापो विरजो निर्मुक्तो
 मुक्तकिल्बिषः। नाकस्य पृष्ठमारुह्य गच्छेद्ब्रह्मसलोकताम्।
 यश्चाप्सु वरुणः स पुनात्वघमर्षणः। इमं मे गङ्गे यमुने
 सरस्वति शुतुद्रि स्तोमं सचता परुष्ण्या। असिक्रिया
 मरुद्वृधे वितस्तयाऽऽर्जीकीये शृणुह्या सुषोमया। ऋतं च
 सत्यं चाभीद्धात्तपसोऽध्यजायत। ततो रात्रिरजायत ततः
 समुद्रो अर्णवः॥२॥

समुद्रादर्णवादधि संवत्सरो अजायत। अहोरात्राणि

वि॒दध॒द्वि॒श्व॑स्य मि॒ष॒तो व॒शी। सू॒र्या॒च॒न्द्र॒मसौ॑ धा॒ता
 य॑थापूर्वम॑कल्पयत्। दि॒वं च पृ॒थि॒वीं चा॒न्तरि॑क्षमथो
 सु॒वः। यत्पृ॒थि॒व्या॑ रजः॑ स्व॒मान्तरि॑क्षे वि॒रोद॑सी।
 इ॒माऽस्त॑दापो व॑रुणः पु॒नात्व॑धम॒र्षणः॑। पु॒नन्तु॑ वस॑वः
 पु॒नातु॑ वरुणः पु॒नात्व॑धम॒र्षणः॑। ए॒ष भू॒तस्य॑ म॒ध्ये भु॒व॑नस्य
 गो॒प्ता। ए॒ष पु॒ण्यकृ॑तां लो॒का॒नेष॑ मृ॒त्योर्हि॑र॒ण्मय॑म्।
 द्या॒वापृ॒थि॒व्योर्हि॑र॒ण्मय॑ स॒ऽश्रित॑ सु॒वः॥३॥

स नः॑ सु॒वः स॑ शि॒शाधि॑। आ॒र्द्रं ज्व॑ल॒ति ज्योति॑र॒हम॑स्मि।
 ज्योति॑र्ज्वल॒ति ब्र॑ह्मा॒हम॑स्मि। यो॑ऽहम॑स्मि ब्र॑ह्मा॒हम॑स्मि।
 अ॒हम॑स्मि ब्र॑हा॒हम॑स्मि। अ॒हमे॒वाहं॑ मां जु॒होमि॑
 स्वाहा॑। अ॒का॒र्य॒का॒र्य॒वकी॑र्णी स्ते॒नो भ्रू॑ण॒हा गु॑रुत॒ल्पगः॑।
 व॑रु॒णोऽपा॑म॒धम॒र्षण॑स्तस्मा॑त्पा॒पात् प्र॑मु॒च्यते॑। र॒जो
 भू॑मि॒स्त्व॒मा रो॑दयस्व॒ प्रव॑दन्ति॒ धीराः॑। आ॒क्रा॑न्त्समु॒द्रः
 प्र॑थ॒मे वि॒ध॒र्मं ज॒नय॑न्प्र॒जा भु॑व॒नस्य॑ रा॒जा। वृ॒षां प॒वित्रे॑
 अधि॑ सानो॒ अव्ये॑ बृ॒ह॒त्सोमो॑ वावृ॒धे सु॒वा॒न इ॒न्दुः॥४॥